

Jen dva autoři, tedy vlastně jen dvě autorky se mohou pochlubit čtyřnásobným absolutním vítězstvím v Trapsavci a získat čtyři Zlatých Trapsavců. **Vlasta Aťka Hlavatá** je mimo to se získat třinácti cen od roku 1989, kdy bodovala poprvé v celkové tabulce na druhém místě. Hned za Juanem, jehož životní cesta se s Aťčinou zkrížila také díky psavectví. A víte, kam vyrazili tihle dva neúspěšnější autoři na svatební cestu? Samozřejmě na trapsavecký oheň. Několikrát už Aťka také přijala roli porotce soutěže. Úspěšná je jak v próze, tak i v poezii, ve které se jí daří přece jen více.

Avalon Nakladatelství Rodocapsa vydalo dvě Aťčiny sbírky – ***Svátek větroplachů*** a ***Kleopatřinu pomstu***

:

<http://www.rodocapsa.cz/>

V trapsaveckých miniaturách jí vyšla sbírka

Na souvrati

:

<http://www.trapsavec.cz/news/trapsavecke-miniautury-c-22-vlastimila-hlavata-atka-na-souvrati/>

Více najdete zde:

<http://www.folktime.cz/povidky/2699-vlasta-hlavata-atka.html>

<http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3828-proti-vetru.html>

<http://www.folktime.cz/zajimavosti/trapsavec-rocnik-devetadvacaty-vyhlaseni-souteze.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/6628-ukolibavka.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/6142-rumovy-kemp.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/princezna-warning.html>

<http://www.trapsavec.cz/products/ubyvani-b-/>

<http://www.trapsavec.cz/products/dojet-b-/>

<http://www.trapsavec.cz/products/bez-zaruky-b/>
<http://www.trapsavec.cz/products/mala-rijnova-b/>
<http://www.trapsavec.cz/news/cim-uplacet-porotce-1/>
<http://www.trapsavec.cz/products/bez-zaruky-b/>
<http://www.trapsavec.cz/products/vetroplasi/>
<http://www.trapsavec.cz/products/ubyvani-b/>
<http://www.magazlin.cz/18/vavrin18.htm>
<http://www.cbdb.cz/autor-27827-vlastimila-hlavata>

Na Souvrati Už se mi brzdné dráhy

krátí,
přistávám ztěžka na půl plynu.
Proso jsem síval na souvrati.
Roky už sklízím jenom hlínu. Duše je nějak nedychtivá.
Podivné vládnou změny tělu.
Proso jsem na souvrati síval.
Dneska si dvojí vrstvu stelu. Stejně ty deky málo hřejí.
Hvězdy mě v noci budí chladem.
Ostatní na souvrati sejí,
mé pole letos leží ladem. Nemám už sílu máchnout pruty,
uvolnit sílu čarodějů.
Sundal jsem boty. Chodím zutý.
A na jaře už nezaseju... *Zlatý Trapsavec 2004*

Jazykověda Oheň už spolkl všechny stíny
a teď se jen tak líně válí.

Noc má chuť hvězd, koberce z hlíny.
Netopýři jsou nedospalí. Sobotní půlnoc vřesem topí,
myšlenky žene do bezvládí.
Oheň v nás dávno nechal stopy.
Rumem se kafe neosladí. Oheň už spolkl, co se smělo,
barvy se proplétají v šiku.
Shořela duše. Zbylo tělo.

Oheň má jiskry na jazyku. **1. místo poezie oldpsavců Trapsavec 2005** **Princezna** Už mě
ta žába opravdu štvala a to tak, že velmi.

Hele, já mám přírodu rád. Od malička. Byl jsem ve skautu, klubu ochránců přírody, straně zelených. Zahradu strýce Jožina jsem postupně přeměnil v ukázkový biotop mokřadních živočichů a kvůli práci ve stanici ohrožených živočichů jsem dával i úplatky, ale tohle bylo příliš. Upozornila mě na ni Růženka před pěti lety na jaře, když přivedla svoji první třídu mateřské školky k našim zábránám. To přece znáte. Z důvodu rozmnožování táhnou žabí zástupy rovnou k nejbližšímu rybníku bez ohledu na výpadovku z nejbližšího města. A auta je zase bez ohledu mašínují na placky, chuchvalce nebo prvočinitele. Hnus. Na obou stranách. Osvěta ani dopravní značky nepomáhají. Pomáhá půl metru vysoký pruh umělé hmoty končící v kanálku pod silnicí, v horším případě v kýblu. U nás funguje ten horší případ. Žába narazí na překážku, zahne, doplácá se do kbelíku. Já pak chodím podle potřeby vyměňovat kbelíky. S tím plným prokličkuju přes silnici, prázdný usadím do díry, zapíšu do provozního deníku počet úlovků a při tom provádím veřejnou osvětu. Funguje to. Teda fungovalo - až do té doby. Vysvětloval jsem dětem to nejdůležitější ze života ropuch a skokanů, délku trasy, rozměry

samečků a samiček, počet odchycených kusů, a zrovna, když měly hlavičky hluboko ve kbelíku, poklepala mi Růženka na rameno.

„Tahle se vám nechytla,“ zašeptala a ukázala prstem doprostřed výpadovky. Mezi pneumatikami všech velikostí tam kličkovala žába. Opatrně. Dopředu. Zastavit. Jednou i zacouvala. Evidentně kontrolovala rychlost a vzdálenost vozů v obou směrech. Slyšíte tu blbost?? Žába. Podle velikosti spíš žabák. Poměrně tmavý exemplář se světlou skvrnou na hlavě a s komputerem místo mozku. Stáli jsme u té naší stoprocentní zábrany v řadě já, Růženka, dvanáct mateřských školáků, a drželi jí palce. Žabák se bez problémů vyrovnal s páteční dopravní špičkou, za protější krajnicí sklouzl do příkopu a zmizel v trávě.

„Paní učitelko, paní učitelko, jak to, že ta žába nespadla do kbelíku?“

„Viděli jste, vypadalo to, že má na hlavě korunku. Asi to byla zakletá princezna a někam zrovna spěchala,“ vysvětlila Růženka dětem žabí anomálii. „A my poděkujeme panu Petrovi a budeme spěchat na oběd.“

Odspěchali, ale zakletá žába jim uvízla v hlavách ze všeho nejvíc. Vím to. Příští rok přišla Růženka k silnici s čerstvou várkou mrňat a s otázkou:

„Jestlipak zase uvidíme zakletou princeznu?“

A viděli. Během mého vysvětlování faktu, že na žáby čeká spousta nebezpečí, že až tak dlouho nežijí, že jen pouhou náhodou se jedna nechytne do kbelíku... vykřikla Růženka: „Támhle je!“ Tmavý žabák se světlou skvrnou se odloupl od zábrany už na její silniční straně, rozhlédl se vlevo i vpravo – (Slyšíte tu blbost??) – a vyrazil do provozu. Byl čtvrtek, aut jezdilo míň, takže prokličkoval docela v pohodě. Děti mu poctivě držely palce, jak je navedla Růženka, a nakonec společně zatleskaly. Já byl pro ně vzduch, průvan, nula, obyčejný trouba s vědeckými teoriemi. Zakletá princezna vyhrála na celé čáře. A navzdory všem Darwinovým důkazům i třetí, čtvrtý a pátý rok. Děti ze školky se celý půlrok těšily na žabí princeznu. Vyprávěly si o ní pohádky, malovaly obrázky a v dubnu milostivě přijaly můj doprovod k místu setkání. Já je nezajímal, Darwin je nezajímal, přírodopis je nezajímal. Jen ta blbá kličkující žába s bílou hlavou. Jak ta mi lezla na nervy!! Podle vědy i obyčejného selského rozumu už měla být dávno přejetá, sežraná, umrzlá nebo aspoň sešlá věkem, prostě mrtvá. Mrtvá jako všechny normální žáby! Jenže ona ne. A navíc... Ona musela sedět u zábrany a čekat, až se tam nahnou děti. Jinak bychom ji přece nemohli vidět pět let po sobě v jeden jediný den, kdy si domluvila návštěvu mateřská škola. Chápete?? Slyšíte tu blbost?? Žába, co má v hlavě komputer, kalendář, hodiny, je nesmrtelná a ještě si ze mě dělá srandu! Já přece chodím k té zábraně několikrát denně a žádná – slovy ŽÁDNÁ- žába jindy silnici nepřešla.

Takže se nedivte, že mi ruply nervy. Odstrčil jsem Růženku, se kterou jsme se měli v létě brát, vykašlal jsem se na lásku k přírodě, na pracovní deník, na plný kbelík, na stranu zelených, na dopravní špičku. „Zabít! Zabít! Zabít!“ znělo mi v uších, když jsem jako dělová koule prosvístěl silnicí, padl na všechny čtyři a zuřivě pročesával porost za příkopem. Ostrice. Sítina. Lopuch. Vřes. Žába. ŽÁBA! Jako bůh pomsty jsem zvedl na dlani tu příšeru se světlou hlavou a... a... Zprava, z dálky ke mně dolehly nějaké zvuky. Všech 15 letošních dětí skákalo a výskalo a s nimi moje nevěsta Růženka.

„Princezna! Polibek! Hurá! Polibek,“ křičeli jeden přes druhého a bůh pomsty vysublimoval do prostoru. Co jsem mohl dělat? Co? Nic. Trochu jsem se předklonil, přimhouřil oči a ta pusa, ke které mě donutili, byla taková lehká, vzdušná, ochránářská.

Ale stačila.

Růženka mi vrátila prsten, ze stanice ohrožených živočichů mě vyhodili a místní úřad řeší 15 žalob na ohrožování mravní výchovy mládeže.

Galerie trapsavců – Vlasta Aťka Hlavatá

Napsal uživatel Belmondo

Čtvrtek, 18 Prosinec 2014 23:02

A já? Já chodím s bývalou žábou. Má tmavou kůži orientálních tanečnic, blond vlasy a tvrdí, že už mě pět let k zbláznění miluje.

Jo a jestli Vás to zajímá, jmenuje se IGOR!! *2. místo v próze oldpsavců Trapsavec 2009*